

sõnud, siis naene lgatxes teada, mis selle
 kolmandama waagnö sees piddi ollema?
 Mees ütles nae e wassto: õrra katsu mit-
 te; tänna Jummalat se õnne e st, mis
 sees meie olleme; hoidkem ennast, et meie
 ihhaldamisse läbbi ei rikku omma ellas-
 mist ja se läbbi keigest õunest iima jäme.
 Naene kostis: egga ma tabba jo n id-
 dagid wotta; ma tabban sedda kaant
 nattufse ülestösta, ja waatada, mis seal
 sees peaks ollema; mis herra fest teab?
 Ülesti ei nä sedda. Mees kostis ja tab-
 tis mitte lubbada. Uga naene ütles:
 õrra farda ühtegit, pole wiggia mitte!
 Siis ütles m es: minno polest tösta aga
 ga edda faa t hi'iusse, ja minna ch-
 han waatada. Nenda kui se naene sed-
 da kaant üles tösis, peasis lahti ües
 hii. Naene ioh.us nendo, et ta werti-
 ses,

ses, ja mees hakkas nutma. Kui herra
 selda kuniida sai, käsliksemma nendele
 need wanad nätsud ja hilbusd jälle an-
 da ja neid õrratajuda onima tö fallal, et
 nem nad aaga piddid eespiddi isseenise
 peal ja mitte Adama pärast laebama.

Opetus.

Ihhadalminne ja himmo on pasto hak-
 katus, seit himmud saavad laiskusse
 läbbi wimust, ning nenda on laiskus
 purati pea vaddi. Viitla kae:a siis mit-
 te tei te üle, waid so ommad patrusid
 himmud teciwad siid waejels innimeseks,

